

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm, ngày 07/07/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 938

“CẦN PHẢI CÓ QUÁ TRÌNH ĐỂ CHUYỂN ĐỔI”

Chúng ta tu hành cần phải có một quá trình để chuyển đổi. Quá trình chuyển đổi là quá trình tiến dần chứ không phải là khi tiến khi lùi. Quá trình chuyển đổi có được là nhờ sự hành trì miên mật của mỗi người. Hàng ngày chúng ta tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát là chúng ta có cơ hội để chuyển đổi.

Trong suốt 60 năm, mỗi ngày Hòa Thượng đều giảng Kinh, thuyết pháp. Khi giảng Kinh, thuyết pháp, Ngài có cơ hội để chuyển đổi. Ngài nói không phải để người khác nghe mà nói để chính mình nghe. Trong quá trình nghe, Ngài phát hiện những sai lầm của mình để tự sửa chữa và chuyển đổi.

Người không phát tâm vì người khác mà nói thì cơ hội để chính mình được nghe, được chuyển đổi sẽ rất ít, thậm chí không có. Chúng ta nhắc nhở người cũng là nhắc nhở chính mình. Nếu chúng ta không có cơ hội nhắc nhở người thì cũng không có cơ hội để nhắc nhở mình.

Hòa Thượng nói: **“Thế gian pháp hay Phật pháp đều gọi là “giáo hóa”. Bạn đã được tiếp nhận sự dạy bảo mà bạn vẫn không chuyển đổi thì sự giáo dục này không có hiệu quả. Phật Bồ Tát rất khó cực để giáo hóa chúng sanh nhưng những chúng sanh có thành tựu rất ít. Không chỉ người học phải có sự thay đổi mà người dạy càng phải có sự thay đổi”**. “Hóa” là thay đổi, là chuyển biến, dạy bảo. Trong Phật pháp, chúng ta dạy để người khác thay đổi, đồng thời chính người dạy cũng phải có sự thay đổi rõ ràng. Chúng ta dạy mà chỉ mong người có sự thay đổi, chính bản thân mình không có sự thay đổi thì không đúng.

Hòa Thượng nói: **“Người xưa nói: “Giáo học tương trưởng”, người dạy và người học đều phải có sự thay đổi, phải có sự phát triển một cách rõ nét. Chư Phật Bồ Tát giảng Kinh, nói pháp thực tế là vì chính mình”**. Người học thay đổi được hay không là do bản thân họ nỗ lực không, nhưng người dạy phải có sự thay đổi rõ nét.

Hòa Thượng nói: **“Người dạy có sự chuyển biến tích cực cho nên chư Phật Bồ Tát rất hoan hỷ để đi dạy bảo người”**. Thật ra dạy bảo người chính là dạy bảo chính mình. Dạy người học là thứ yếu, dạy chính mình học là chính yếu.

Hòa Thượng nói: “**Giảng Kinh thuyết pháp là nói cho chính mình nghe là chính, không phải chỉ nói cho người khác nghe mà chính mình nghe, chính mình phải có sự thay đổi**”. Chư Phật Bồ Tát ngày nào cũng ở trên pháp tòa. Các Ngài muốn chính mình ngày ngày tiến bộ. Chúng ta nghe pháp nhưng cũng không xem đó là việc quan trọng. Hôm nào chúng ta khỏe, chúng ta có thời gian rảnh thì chúng ta mới nghe.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta phải nghe Kinh nhiều. Người nghe được nhiều nhất chắc chắn là người đi giảng dạy**”. Các Cô giáo trong Hệ thống đi kiện toàn cho Giáo viên trường khác chính là đang kiện toàn cho chính mình. Chúng ta đi giúp người khác chính là chúng ta đang được trưởng thành, hoàn thiện chính mình. Chúng ta hiểu được điều này thì chúng ta sẽ làm việc rất miệt mài, hăng say, không biết mệt mỏi. Nếu chúng ta làm mà nghĩ đây là việc mình phải làm, phải gánh vác thì chúng ta sẽ rất mệt mỏi. Cơ hội để hỗ trợ, giúp đỡ người khác chính là cơ hội để chúng ta được cọ xát, được thay đổi tốt hơn. Chúng ta hiểu được điều này chúng ta sẽ phấn phát, tích cực hơn vì ta làm việc đó cho chính ta. Hòa Thượng 60 năm không rời pháp tòa, ngày nào cũng giảng dạy, chính Ngài có lợi ích rất lớn. Tôi cũng cảm nhận được lợi ích của sự học tập. Tôi phải học nghiêm túc để mỗi ngày đều có sự mới mẻ. Nếu chúng ta không học thì trong tâm chúng ta chỉ là vọng tưởng, phiền não, tập khí lâu đời.

Hòa Thượng nói: “**Thực tế mà nói, chư Phật Bồ Tát ngày ngày giảng Kinh thuyết pháp chính là vì chính mình**”. Ngày ngày chúng ta phát tâm vì người mà nói thì đây là cơ hội tốt nhất để chính mình được nghe, được tiếp nhận và có cảm ngộ. Người nói có cơ hội cảm ngộ nhiều hơn người nghe rất nhiều. Giảng Kinh là “**tự tha lưỡng lợi**”, “**tự**” là chính mình, “**tha**” là người khác. Người nói cho người khác nghe thì chính mình được lợi, người khác cũng được lợi. Chúng ta phát tâm đi giúp người thật ra cũng là giúp mình hoàn thiện. Chư Phật Bồ Tát, chư Thánh Hiền hết sức tinh tấn, dũng mãnh vì người mà làm việc.

Chúng ta đã học hơn 900 đề tài. Trước khi giảng bài, tôi phải đọc, phải thấu hiểu để có thể phân tích nội dung. Vì vậy tôi được đọc, được huân tập những lời dạy của Hòa Thượng nhiều nhất. Chúng ta phải phát tâm “**vì người diễn nói**”, thật ra là “**vì chính mình**” mà diễn nói. Hòa Thượng nói: “**Thực tế mà nói, chư Phật Bồ Tát là vì chính mình mà nói**”. Người xưa gọi là “**giáo học tương trưởng**”, người dạy và người học đều tiến bộ, nhưng người dạy sẽ tiến bộ hơn người nghe.

Để chuyển đổi chính mình không thể trong một thời gian ngắn mà phải trải qua một thời gian dài không ngừng nỗ lực, thay đổi, làm mới chính mình. Hòa Thượng Tịnh Không ở trên pháp tòa giảng Kinh, niệm Phật hơn 60 năm. Hòa Thượng Hải Hiền đã niệm Phật hơn 90 năm.

Chúng ta là những người sơ học, trong bất cứ lĩnh vực nào chúng ta cũng phải luôn luôn lắng nghe. Chúng ta không được cố chấp. “**Tự dĩ vi thị**” là đại bệnh, bệnh trầm kha của rất nhiều người. Chúng ta tự cho rằng mình đúng, tự cho rằng mình biết nên chúng ta không cần nghe người khác. Đó là sự sai lầm nghiêm trọng!

Phật Bồ Tát còn phải ngày ngày sửa đổi. Hòa Thượng nói: “**Phật Bồ Tát ngày ngày tinh tấn**”. Trong mọi lĩnh vực, mọi phương diện, các Ngài đều làm ra tấm gương để phản tỉnh chúng sanh. Chúng ta không nhìn vào người khác để sửa mình thì không thể tiến bộ. Chúng ta đừng bao giờ cho rằng cái thấy, cái biết, cái nhìn của mình là đúng.

Người xưa nói: Người ngoài 40 tuổi thì việc sửa đổi tập khí cực kỳ khó. Người ngoài 50 tuổi thì cơ hội sửa đổi càng ít. Người ngoài 60 tuổi thì cơ hội sửa đổi đã là rất khó. Người ngoài 70 tuổi thì gần như hết cơ hội sửa đổi, khi đó những tập khí đã trở thành “**thâm căn cố đế**”. Lời dạy của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền không thể sai! Người biết tiếp thu, tiếp nhận lời dạy của người khác mới có thể tiến bộ. Người không biết lắng nghe, không tiếp thu sẽ vĩnh viễn dẫm chân tại chỗ, không có cơ hội để thay đổi.

Hòa Thượng nói: “**Chuyển đổi không phải là trong một ngày có thể chuyển đổi được. Mỗi ngày chúng ta nghe Phật pháp hay chúng ta giảng giải Phật pháp cho người khác nghe là chúng ta đã có sự chuyển đổi. Chúng ta tích lũy được 10 năm, 20 năm, 30 năm, 40 năm thì chúng ta mới có sự chuyển biến lớn được**”. Hàng ngày chúng ta tích lũy giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền thì chúng ta mới có chuyển đổi. Nếu ngày ngày chúng ta chỉ tích lũy sự ngoan cố, sự cố chấp thì chúng ta không thể có sự chuyển đổi. Hòa Thượng nói: “**Suốt 60 năm không một ngày nào tôi không giảng Kinh, niệm Phật**”.

Khi Hòa Thượng giảng “**Kinh Hoa Nghiêm Áo Chi**”, Ngài nói: “**Suốt 38 năm không một ngày nào tôi không giảng Kinh thuyết pháp, thế mà phiền não trong tôi vẫn đầy khởi**”. Một người nghe lời, thật làm, miên mật như Hòa Thượng mà suốt 38 năm phiền não, vọng tưởng vẫn đầy khởi. Vậy thì chúng ta là ai? Chúng ta phản tỉnh lại chính mình! Chúng ta làm theo ý của mình, thậm chí làm hư hại, ảnh hưởng đến người khác thì chúng ta đang tạo tội hay đang tích công bồi đức? Hòa Thượng nói: “**Sở dĩ tôi có một chút thành tựu là vì tôi nghe lời và thật làm**”. Chúng ta cũng học theo Hòa Thượng, cứ nghe lời và thật làm là được.

Tất cả lĩnh vực của cuộc sống đều giúp chúng ta hoàn thiện nhân cách của chính mình, đồng thời giúp chúng ta có cơ hội để tiếp cận giúp chúng sanh. Vậy nên mỗi lĩnh vực chúng ta đều phải học. Tôi học mọi lúc mọi nơi. Tôi nhìn thấy người khác giỏi lĩnh vực nào thì tôi học hỏi họ trong lĩnh vực đấy. Tôi thấy người phạm lỗi thì chính mình phản tỉnh.

Chúng ta đừng có tâm học để hơn người mà chúng ta luôn mang tâm học để hoàn thiện nhân cách của chính mình. Chúng ta học để việc làm lợi ích chúng sanh được tốt hơn, được thuận tiện hơn.

Tại sao Phật nói: “**Chướng ngại lớn nhất chính là chấp ta**”? Nếu chúng ta cho rằng cái ta nghĩ, ta thấy, ta biết, ta làm là đúng thì chúng ta sai rồi. Phật đã nói với Tỳ Kheo: “**Bao giờ các ông là A-La-Hán thì các ông mới tin vào chính mình**”. Chúng ta là phàm phu bình thường. Ngay đến trở thành một phàm phu tiêu chuẩn chúng ta còn chưa làm được. Để chứng sơ quả Tu-Đà-Hoàn, quả vị thấp nhất của nhà Phật thì người đó đã phải vô ngã, không còn cái “ta”.

Người xưa đã làm ra biểu pháp hết sức tuyệt vời cho chúng ta học tập. Khi làm được một việc viên mãn thì người xưa thường nói: “**Nhờ Phật Bồ Tát gia hộ nên việc này mới làm được viên mãn như vậy!**”. Đây không phải là câu nói mơ hồ mê tín. Họ đã rất nỗ lực y theo giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền nên việc mới viên mãn. Nhưng họ cho rằng nhờ ơn đức của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền của Thầy của mình. Họ đem cái “ta” bỏ đi. Chúng ta nhờ ơn đức của Phật Bồ Tát, của Tổ Sư Đại Đức, của Thánh Hiền chứ không phải là tự mình làm được.

Khổng Lão Phu Tử nói: “**Thuật nhi bất tác**”. Ngài nói rằng Ngài chỉ thuật lại lời của người xưa chứ không sáng tạo. Còn chúng ta làm theo cách thấy, cách nghĩ, cách biết của mình. Chúng ta làm theo cái “**thấy**” của mình thì sai rồi. Rất nhiều người làm sai đến nỗi làm người khác đau đầu mà bản thân họ không hề phản tỉnh.

Chúng ta làm một việc, ban đầu chúng ta phát tâm làm vì người. Nhưng chúng ta làm một thời gian thì cái “ta” nổi lên. Khi đó sự được, mất, thành, bại, hơn, thua, tốt, xấu nhân chìm chúng ta trong danh vọng, lợi dưỡng. Lợi dưỡng không chỉ là tiền bạc, được người khác cung phụng, được ăn uống. Chỉ cần chúng ta vui khi được khen thì chúng ta đã thọ hưởng lợi dưỡng rồi!

Tôi đi khắp nơi để giảng. Khi họ viết bài giới thiệu về tôi bằng những từ hoa mỹ thì tôi bảo họ bỏ đoạn đó đi. Những từ hoa mỹ đó như đưa mình lên “**đọt dừa**”. Họ đưa chúng ta lên chóp cây dừa thì chúng ta không thể xuống được, chúng ta sẽ sống trong ảo vọng.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta phải nghe Kinh nghe pháp nhiều. Nhân tố giúp chúng ta thay đổi, tiến bộ, tu hành chứng quả chính là nghe pháp**”. Hòa Thượng đã tích lũy hơn hơn 60 năm. Chúng ta phải nghe miên mật mỗi ngày, chứ không phải là mười bữa, nửa tháng mới tiếp nhận một lần. Những năm gần đây, ngày ngày tôi được tiếp nhận Phật pháp. Khi đến một nơi nào đó, tôi đều chú ý tìm vị trí để nghiêm túc ngồi học tập. Chúng ta phải xem trọng việc nghe pháp như vậy thì mới có cơ hội tiến bộ.

Hôm nay chúng ta đã học được hơn 900 đề tài. Tôi đặt chuông báo thức hàng ngày lúc 3 giờ 40 phút Nhưng ngày nào tôi cũng tỉnh dậy trước đó để tắt chuông. Tôi rất xem trọng một giờ học pháp này.

Trong 300 đề tài đầu, tôi học một mình chưa mở zoom nhưng ngày nào tôi cũng nghiêm túc học tập. Chúng ta muốn chuyển đổi được mình thì phải miên mật như vậy. Dù hôm nào rất mệt tôi cũng thức dậy đúng giờ.. Chúng ta ngày ngày phải tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát để ngày ngày tự làm mới mình.

Hòa Thượng nói: **“Yếu tố xúc tiến tu hành chứng quả là phải nghe Pháp. Chúng ta không được bỏ lỡ nhân duyên nghe pháp. Chúng ta còn phải sáng tạo ra cơ hội, sáng tạo ra điều kiện để nghe pháp. Sáng tạo ra điều kiện, cơ hội để nghe pháp không phải là phan duyên. Sáng tạo điều kiện cũng là tùy duyên. Sáng tạo điều kiện chính là tìm cơ hội để giảng Kinh. Chúng ta không có đạo tràng, không có giảng đài cũng không quan trọng. Chỉ cần có một, hai người nghe là ta cũng có thể nói”**.

Ngày trước tôi đi dạy học, dù có một người nghe, mười người nghe, một nghìn người nghe hay không có người nào nghe, tôi cũng nói như vậy. Đó là chúng ta tạo cơ hội để chính mình được học Phật pháp. Chúng ta nói cho người nghe chính là nói cho mình nghe.

Hòa Thượng nói: **“Mỗi lúc, mỗi nơi chúng ta đều có thể nói. Chúng ta hoan hỷ nói cho người khác nghe. Chúng ta nói một lần thì chính mình được huân tu một lần”**. Người nói sẽ được tiếp nhận nhiều hơn người nghe rất nhiều.

Hòa Thượng nói: **“Bạn không ưa thích, không bằng lòng nói cho người khác nghe vậy thì khó rồi. Đây không phải là bạn chướng ngại người khác mà là bạn chướng ngại chính mình tiếp cận giáo huấn của Phật Bồ Tát”**. Chúng ta cần không ngừng tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát để thức tỉnh, để chính mình được chuyển đổi.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!